

Københavns og Vartov Valgmenigheder

Oktober 2022 Nr. 3

Enhed og adskillelse

6. søndag efter påske: Johannes 17,20-26

“Intet menneske er en ø, en verden for sig; ethvert menneske er et stykke af fastlandet, en del af det hele.” Sådan lyder nogle berømte og ofte citerede linjer af den engelske 1600-tals digter og præst John Donne. “Intet menneske er en ø”. I dag er de ord nok bedst kendt som indledningen til digtet af samme navn, men deres oprindelige kontekst er en række prædikenagtige prosatekster eller meditationer, som Donne skrev, mens han var alvorligt syg, og hvis hovedtema derfor ikke overraskende er døden eller, som han noget nedslående selv formulerede det, menneskehedens miserable og omskiftelige tilstand. Tilskyndelsen til at skrive de berømte linjer fik han mere konkret, da han en dag fra sin sygeseng hørte kirkeklokkerne kalde til begravelse. For denne ydre omstændighed kunne han nu i sin tekst fremhæve som en afgørende påmindelse om det fælles menneskelige vilkår, som forgængeligheden og omskifteligheden jo er: “Ethvert menneskes død river noget fra mig, thi jeg er ét med den ganske

menneskehed”. Sådan skriver han i digtets sidste linjer og fortsætter “derfor skal du ikke spørge: Hvem ringer klokkerne for? De ringer for dig”. Den menneskehedens enhed, som John Donne besynger, er således – tror jeg – ikke en, vi mennesker selv kan etablere og opretholde ved politiske, pædagogiske eller aktivistiske indsatser, også selv om udtrykket ”intet menneske er en ø” ofte er blevet brugt i den slags sammenhænge. Den enhed, han taler om, er derimod en, som vi som mennesker alle har del i, hvad enten vi vil det eller ej, og samtidig bærer den i en vis forstand sin egen modsigelse i sig. For den enhed, som består i, at klokkerne altid ringer for os alle, hver og en, ja i, at vi er fælles om, at livet er flygtigt, og vi engang skal herfra, den enhed har jo netop adskillelsen som sin forudsætning. Og måske var det også derfor, at min egen morfar, som hele sit liv havde holdt meget af Donnes berømte digt, kort før sin død nåede frem til, at mennesket i allersidste ende nok alligevel er en ø.

Men i dagens prædiketekst fra Johannes-evangeliet, som med alle sine stedord og gentagelser er ikke så lidt vanskelig at få hold på, beder Jesus netop om, at vi må være ét. "Ikke for dem alene beder jeg, men også for dem, som ved deres ord kommer til tro på mig, at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig, og jeg i dig...". Sammen med sidste søndags tekst hører de ord hjemme i det, man plejer at kalde Jesu ypperstepræstelige bøn, den bøn, som han bad Skærtorsdag aften, den sidste aften i sit liv han var sammen med disciplene. Og i den beder han altså, som vi hører, ikke bare for dem, men også for alle dem, som kommer til tro på ham, efter at han ikke længere er i verden, ja for, at de – og det vil jo sige alle os – ved troen skal drages ind i den enhed mellem ham og Faderen, som han åbenbarer i sine ord og i sine gerninger, i sin korsfæstelse, død og opstandelse. For at tro, at han er ét med Faderen, betyder jo intet andet end i ham at lære Gud Fader at kende, som han er, nemlig som den, der også vil være ét med os, ja, som den, der ikke har villet lade os være alene i vores forgængelighed og adskillelse, men i stedet gav sin egen søn hen for at skænke os den samme kærlighed, som blev ham til del; nemlig den kærlighed, der er stærkere end døden, og som fratvinger den dens karakter af grænse og skel. Det er denne kærlighed, Jesus i dagens tekst beder om må være mellem mennesker, også efter at han ikke længere selv er iblandt dem. Han beder om, at de skal være ét, ligesom han og Faderen er ét. For det er jo, i modsætning til døden, hvad kærligheden gør:

Den forener.

At det er sådan, ved vi også fra vores menneskeliv, for døden og forgængeligheden er jo trods alt ikke det eneste, vi er fælles om. Vi ved det, når vi ikke kan undvære nogen, og vi ved det, når vi savner nogen, at vi på forunderlig vis er ét. Men vi ved også, at dén enhed er lige så skrøbelig, som den er fin, for den betyder

jo, at alt, hvad vi gør og siger – og undlader at gøre og sige – har afgørende betydning for dem, som vi er sammen med, og at vi derfor altid holder andres liv i vore hænder. Vi kan gøre vores medmennesker glade, og vi kan gøre dem ulykkelige bare ved et enkelt ord, og når vi skændes, skænder vi hinanden. For hvor kærligheden forener, dér skiller døden – døden, der jo ikke bare må forstås som det, at vi alle skal herfra en dag, men også i overført forstand som den død, vi dagligt ser både uden for os og inde i os selv, som hensynsløshed og ligegyldighed og sorg og mere grundlæggende: som adskillelse. Og der findes jo næppe noget, der ikke kan skille mennesker ad. Intet er så stort, at det ikke kan skille vores meninger om det, og intet er så småt, at det ikke kan få mennesker til at fare i flint over for hinanden. Men adskillelsen beror ikke alene på uenigheder og meningsforskelle, nej adskillelsen skyldes i sidste ende, at mennesket, hvor meget det end prøver, ikke formår at komme fri af sig selv og give sig helt hen til og for sine medmennesker. Det er dét, vi i kirken kalder synd – at mennesket er bastet og bundet til sig selv, til sine egne perspektiver og motiver, og i sidste ende har hænderne så fulde af sit eget skrøbelige liv, at det faktisk ikke formår at bære andres. Som sådan er det på sin vis fortabt i sig selv, ja en ø, en verden for sig. Og hvad enten den fortabelse kommer til udtryk i ensomhed, afmagt, vrede eller angst, så kender vi nok alle til den og ved, at der i vores tilværelse med hinanden er vægge, der skiller os ad, og som vi nok selv rejser, men ikke selv magter at rive ned. Adskillelsen er et menneskeligt grundvilkår, som gør den uanfægtede enhed umulig for os selv at opnå, og derfor må det spørgsmål også altid melde sig, om vi, som de øer vi nu engang også er, sandt kender hinanden og selv er sandt kendte.

Men evangeliet giver os et andet grundvilkår. Vi hører Jesus bede:

"Retfærdige fader, verden har ikke kendt dig, men jeg har kendt dig, og de har

erkendt, at du har udsendt mig; og jeg har gjort dit navn kendt for dem og vil gøre det kendt, for at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem, og jeg i dem.” Hvad Jesus har åbenbaret, er, at Gud, som kender os bedre, end vi kender os selv, i ham har gjort sig selv og sit navn kendt for os for at give os del i et fællesskab, der ikke lader sig true eller rokke af døden og de skel, den sætter. For i troen på Jesus Kristus erkender vi sandt, hvem Gud er, og dér er vi selv sandt kendte som hans elskede børn – os selv og alle skel til trods.

Og måske var det også derfor, man i sin tid mente, at det var godt, at vi netop på dette tidspunkt i kirkeåret fik den sidste del af Jesu ypperstepræstelige bøn at høre, altså her i den korte tid mellem Kristi Himmelfart og Pinse, hvor menneskene jo var ladet alene tilbage på jorden og overladt til sig selv og hinanden. For det er en bøn, hvor der bedes om, at vi mennesker – på trods af alt det, der skiller os ad – alligevel må være ét, ja, at vi må være ét som dem, Gud elsker hver især, skønt vi er fortabte i os selv. Den enhed beror ikke på, at vi er enige, eller at vi deler meninger, oplevelser og erfaringer, nej ikke engang på, om vi faktisk kan lide hinanden, men alene på, at Gud har elsket os, som han har elsket sin egen søn. Og derfor er det at være ét i Gud og dét at være hans menighed, heller ikke en enhed, vi selv skaber eller vælger, men et fællesskab, der tilsiges os i ordet om Jesus Kristus, og som bliver virkeligt, når vi tror det. For i det øjeblik vi fatter lid til, at vores skrøbelige liv er båret af noget andet end os selv, og at de øer, vi er, aldrig skal lades øde, da får vi frimodighed til at leve og glæde os over livet med hinanden i en ellers håbløst splittet verden. Så selv om det er rigtigt nok, at klokkerne ringer for os alle, så er forgængelighedens vilkår ikke alt, de minder os om. For som Grundtvig så fint har skildret det i en aftensalme om den, bringer kirkeklokken jo også – eller langt mere bud om det liv, der rækker ud over

døden, og som er vores, når blot vi tror, for nu at gentage epistlen, at hverken død eller liv “kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.”

DDS 305 – 234 – 291 --- 321 – 281 – 288

Agnete Veit

Grundkursus i kristendom

På introduktionsmøderne for menighedernes nye medlemmer fremkom et ønske om et grundkursus i kristendom. Det afholdes som ”teologiske saloner” med oplæg ved Jesper Tang Nielsen og gæst med efterfølgende vin og samtale over fire mandage kl. 19-21.

Bemærk ændring i forhold til sidste kirkeblad.

21. november: Begyndelsen: Jesus og Bibelen.

5. december: Reformationen: Luther og den protestantiske kirke.

12. december: Guldalderen: Grundtvig og Kierkegaard v/lektor Anders Holm.

19. december: Nutiden: Det tyvende århundredes teologi og derefter.

Der udsendes mere information om forberedelse mm. inden første møde. Bogen *Teologiske tekster* (Aarhus Universitetsforlag) er en god tekstsamling, hvorfra vi vil læse nogle tekster. Men det er ikke nødvendigt at anskaffe sig den.

Alle (også ældre medlemmer) er velkomne. Tilmelding er mulig indtil 21. november på jtn@kvvv.dk

Grundtvigs sidste prædiken

Dagen før sin død d. 2. september 1872 prædikede Nikolai Frederik Severin Grundtvig i Vartov Kirke. Det år var søndagen 14. søndag efter trinitatis og evangelieteksten var om helbredelsen af de ti spedalske, hvoraf kun én vendte tilbage og sagde Jesus tak. Og det var en samaritaner. Til ham siger Jesus: Din tro har frelst dig (Luk 17,11-19). Grundtvig slutter sin prædiken således, hvilket altså var nogle af de sidste ord, som han sagde fra prædikestolen i Vartov Kirke:

”Kun denne Tro paa Guds faderlige Miskundhed og Naade føder nødvendig den hjertelige Taknemmelighed, hvoraf den sande Taksigelse udspringer og udtrykker den Genkjærlighed til vor faderlige Gud, som aabner vor Hjærte for den *barnlige* Gjenkærlighed, der gjør det muligt, at den himmelske Fader-Kjærlighed kan frelse os arme Syndere fra al Løgnens og Mørkets og Dødens Magt og overføre os fra Satans Magt til Guds elskelige Søns Rige, hvor de hjemvendte Sønner og Døtre evig kappes om at takke i Vorherres Jesu Kristi Navn. Amen!”

Det er ikke Grundtvigs bedste formulering, men i anledning af 150 års dagen for hans død, er der grund til at se nærmere på den, for den indeholder en interessant sammenhæng, der er meget karakteristisk for hans forståelse af kristendom.

Første del af udsagnet lyder: Troen på Guds miskundhed og nåde afføder hjertets taknemmelighed, hvoraf kommer sand taksigelse og genkærlighed. Det er sådan set ikke så vanskeligt. Troen på, at man oplever Guds velvilje, giver sig udtryk i taknemmelighed og taksigelse, ja genkærlighed til Gud. Det kan man godt forstå, for det var, hvad der adskilte samaritaneren fra de ni andre spedalske. De var alle blevet mirakuløst helbredt, men kun den ene havde oplevet sin helbredelse som Guds

miskundhed og nåde. Det er den tro, der afføder taknemmeligheden og genkærligheden til Gud.

Så kommer næste sætning. Den er sværere. Genkærligheden, som den troende har til Gud, åbner vort hjerte for den *barnlige* genkærlighed. Hvad er forholdet mellem den genkærlighed, som findes i den troendes taknemmelighed, og den barnlige genkærlighed, som den åbner hjertet for? Det kan vel næppe være andet, end at troen åbner for den genkærlighed, som allerede findes i hjertet. Den er barnlig, ikke fordi den er umoden eller uudviklet, men fordi det er Guds *barns* kærlighed. Mennesket er skabt af Gud og er derfor Guds barn, hvilket troen og den taknemmelighed, som den viser sig i, bringer frem. Genkærligheden til Gud er ikke noget nyt eller fremmed for mennesket. Tværtimod er det, hvad mennesket fra skaberens hånd er anlagt til. Troen, taknemmeligheden og genkærligheden er altså menneskets uspolerede holdning. Det er menneskelige udtryk, når mennesket er, som det er skabt til at være.

Når hjertet således er åbnet for den barnlige kærlighed, kan den himmelske Faderkærlighed frelse sit eget barn fra løgnens, mørkets og dødens magt og føre det over til sin elskede søns rige, lyder det i den sidste del af Grundtvigs prædiken. For så er der en ubrudt forbindelse mellem Guds Fader-kærlighed og hjertets barne-genkærlighed, som svarer til forbindelsen mellem Gud selv og hans elskede søn. Derfor er det til hans rige, at de troende døtre og sønner vender hjem. Det er nemlig det sted, som de er skabt til at være. For at sige det helt kort: Troen bringer mennesket i den relation til Gud, som det er skabt til at have. I den relation er mennesket, som det skal være, og derfor befriet fra løgn og mørke og død. Det er at være i Guds elskede søns rige, hvilket ikke er et fremmed sted for det skabte menneske. Tværtimod er det deres hjem, som synderne vender tilbage til, når de er frelst og frigjort fra

synd. I den situation er der idel taksigelse, for dér vil alt altid være orienteret mod Gud. Det betyder sikkert ikke nødvendigvis, at de frelste ikke laver andet end at sige Gud tak. Men det betyder, at alt, hvad de laver, er en taksigelse til Gud, fordi de altid er i den kærlighedsrelation til Gud, som er åbnet af taknemmeligheden.

Man kan sige, at i denne kompakte formulering af Grundtvigs opfattelse af kristentroen falder skabelse, tro og frelse sammen. De troende er i den relation til Gud, som de er skabt til at være. Den relation er den ubrudte kærlighedsrelation mellem barn og fader. Og for de troende børn, sønner og døtre, er det at være kommet hjem i Guds rige.

Det er ikke en let sætning, som Grundtvig efterlod sin menighed med for 150 år siden. Men den formulerer en afgørende sammenhæng i kristendommen. Troen giver sig udtryk i taknemmelighed. Den er ikke læresætninger eller bekendelser. Den er ikke bestemte meninger om verdens beskaffenhed eller holdninger om, hvordan den skal indrettes. Tro er at modtage tilværelsen i taknemmelighed. Det åbner for den kærlighedsrelation til Gud, som mennesket er skabt til at leve i. I den har mennesket hjemme. Da Grundtvig døde, var han inderligt overbevist om, at end ikke døden kan bryde forholdet til den Gud, der selv har skabt livet. Således er den forståelse af kristentroen en, man både kan leve og dø i.

Jesper Tang Nielsen

Menighedsrådet i Københavns Valgmenighed

I foråret 2023 er der valg til menighedsrådet i Københavns Valgmenighed. Vores formand, Klaus Skovsted har i god tid meddelt, at han ikke stiller op til genvalg. Vi har derfor brug for, at andre melder sig til at bidrage til menighedsarbejdet som formand eller menigt medlem af rådet. Arbejdsbyrden er overkommelig. Det drejer sig om 4 – 5 rådsmøder om året samt mindre opgaver i forbindelse med møder og lignende. Af hensyn til menighedens fortsatte liv er det en meget vigtig opgave, som rådet opfordrer alle medlemmerne til at overveje at påtage sig.

Valgmenighederne på Facebook

Vårtov Kirke og Immanuelskirken har nu fået en officiel Facebook-side. Her fortæller vi om aktiviteterne i kirkerne, som kommende gudstjenester, koncerter, møder og arrangementer. Men vi fastholder selvfølgelig stadig kirkebladet og hjemmesiden www.kvvv.dk, hvor alle informationer også er tilgængelige. Søg efter ”Vårtov Kirke - Immanuelskirken” på Facebook - og tryk *føl*, så lover vi løbende opdateringer på stort og småt om kirkerne. Spørgsmål om siden rettes til navnsmedlem Nynne Bjerre Christensen, nynnebjerre@gmail.com.

Menighedsmøde

Mandag d. 10. oktober kl. 19.30 er der menighedsmøde ved Jesper Tang Nielsen under titlen *To år i det grundtvigske: Hvad jeg bemærkede og kom til at holde af*. Efter to år som præst i Københavns og Vartov Valgmenighed reflekterer jeg over mine oplevelser og erfaringer ud fra en teologiske vinkel, som i udgangspunktet ikke var grundtvigsk, men er ved at blive det.

Menighedsmøde

Mandag d. 7. november kl. 19.30 er der menighedsmøde ved professor emeritus, dr.phil. Peter Harder om Individet, fællesskabet og værdierne. Omvæltende begivenheder som flygtninge- og migrantkrisen, Trumps valgsejr og invasionen i Ukraine har mindet os om at tilvante værdier ikke bare kan tages for givet. Besindelsen på værdierne rejser imidlertid et dilemma: Siden formuleringen af menneskeretighederne i oplysningstiden er de kodificerede værdier typisk anskuet som noget der gælder individet - men hvordan forholder individets universelle rettigheder sig til ønsket om at beskytte værdier knyttet til fællesskaber - fra børnefødselsdage op til demokratiet og velfærdsstaten? Foredraget handler om på hvilke måder individet er afhængigt af fællesskabet - med sprogfællesskabet som grundeksempel.

Koncert i Immanuelskirken

Organist Kristian Olesen afholder sammen med mezzosopran Anna Caroline Olesen og baryton Lauritz Jakob Thomsen koncert *onsdag d. 16. november kl. 19.30* i Immanuelskirken. Program: C.V. Stanford: Bible Songs og Johannes Brahms: Orgelværker.

Børneadvent

Efter gudstjenesten i Vartov anden søndag i advent, *d. 4. december*, vil der være det traditionelle børnearrangement i menighedssalen og i præsteboligen med julehygge og juleevangelium. Alle børn og deres forældre og bedsteforældre er velkomne.

Adventsmøde

Mandag d. 28. november holdes adventsmøde i Vartov. Vi begynder kl. 17 med koncert i kirken. Cellist Morten Zeuthen og organist Kristian Olesen spiller værker af Bach. Derefter er der samvær i menighedssalen med sang og oplæsning. Der vil være en forfriskning og lidt mad. Mødet slutter kl. 19.30. Alle er velkomne.

Ny kirketjener i Vartov Kirke

Pr. 1. september er Emil Nygård Johansen ansat som kirketjener i Vartov Kirke. Han er 27 år og bor på kollegiet Studentergården. Han er netop begyndt på teologistudiet på Københavns Universitet efter at have færdiggjort en bachelorgrad i historie. Her glæder han sig til at kunne fordybe sig i kristendommen og dens historie, inden fremtiden i præstekjole muligvis bringer ham ud af hovedstaden igen. Emil er nemlig opvokset i Sønderborg, hvor forældrene stadigvæk bor. Han hilser mange gange og takker for den varme velkomst, som han allerede har mødt i begge menigheder, og glæder sig til at varetage stillingen som kirketjener de næste mange studieår.

Menighedsmøder i foråret

Der er planlagt to menighedsmøder i foråret:
Mandag d. 6. februar 19.30 ved sekretariatsleder Lise Korsgaard, Grundtvigs Forum.
Mandag d. 6. marts 19.30 ved professor, dr.phil. Per Øhrgaard.

Nye rejseplaner

Menighederne skulle have været på Gotland her i september, men vi måtte som bekendt aflyse turen pga. manglende tilslutning. Nu prøver vi igen: Vagn Bjerre Christensen, en meget erfaren rejseleder til spændende og usædvanlige rejsemål, har tilbudt at arrangere en rejse til Jordan for menighederne i sensommeren 2023.

Han har allerede udarbejdet en detaljeret rejseplan, hvor vi skal opleve romerske provinser og bygningsværker, en korsridderborg, et oldtids Herkulestempel, Det Døde Hav og andre naturfænomener, se hvor Moses skuede ind over det forjættede land, vandre i oldtidsbyen Petra og meget, meget andet. Det foreløbige rejseprogram kan findes på hjemmesiden www.kvvv.dk. Nærmere detaljer (tidspunkt, pris osv.) vil fremkomme senere. Vi håber på stor interesse for rejsen!

Kalender

Mandag 10. oktober kl. 19.30

Menighedsmode ved Jesper Tang Nielsen i menighedssalen

Mandag 7. november kl. 19.30

Menighedsmode ved professor, dr.phil. Peter Harder i menighedssalen

Onsdag 16. november kl. 19.30

Koncert i Immanuelskirken

Mandag 21. november kl. 19.00

Teologisk salon i menighedssalen og præsteboligen:
Begyndelsen

Mandag 28. november kl. 17.00

Adventsmøde og koncert i Vartov Kirke og menighedssalen

Søndag 4. december kl. 11.00

Børneadvnt i menighedssalen og præsteboligen efter guds-
tjenesten i Vartov Kirke

Mandag d. 5. december kl. 19.00

Teologisk salon i menighedssalen og præsteboligen:
Reformationen

Mandag d. 12. december kl. 19.00

Teologisk salon i menighedssalen og præsteboligen:
Guldalderen

Mandag d. 19. december kl. 19.00

Teologisk salon i menighedssalen og præsteboligen: Nutiden

Adresser

Præst: Jesper Tang Nielsen

Løngangsstræde 24,2., 1468 København K, tlf. 24 94 26 28

e-mail: jtn@kvvv.dk - hjemmeside: www.kvvv.dk

Københavns Valgmenighed

Formand:

Klaus Skovsted

Valdemars Allé 30, 2860 Søborg

Tlf: 51 40 96 20

Forretningsfører:

Ejvind Lynning

Maglestien 10, 2860 Søborg

Tlf.: 39 69 82 53 / 23 96 86 24

Bank: 2191 - 6897622120

Kirketjener:

Margrethe Tougaard Møller

Krogerupgade 55, 1.th, c/o Mikkel Jensen,
2200 København N

Tlf. 22 95 49 75

Organist:

Kristian Olesen

Stationsvej 1a, 4320 Lejre

Tlf. 20 76 07 32

Vartov Valgmenighed

Formand:

Marianne Knudsen

Nordre Fasanvej 92, st.th., 2000 Frederiksberg

Tlf. 60 76 81 18

Forretningsfører:

Niels Mattsson Johansen

Lysefjordsgade 10, 4tv, lejl. 2, 2300 København S

Tlf. 23 23 57 01

mattsson@comxnet.dk

Kirketjener:

Emil Nygård Johansen

Tagensvej 15, 2200 København N

Tlf. 45 26 37 48 54

Organist:

Kristian Olesen

Stationsvej 1a, 4320 Lejre

Tlf. 20 76 07 32

Valgmenighedernes hjemmeside er www.kvvv.dk

Bladets redaktion:

Jesper Tang Nielsen (ansvarshavende), Lilly Wiberg, Gudrun Haastrup

Forsidevignet: Peter Hentze

Afsender:

Københavns og Vartov
Valgmenigheder
Longangstræde 24, 2.
1468 København K

Gudstjenester i Vartov Kirke og Immanuelskirken*

Hvor ikke andet er anført, varetages gudstjenesten af Jesper Tang Nielsen.

2. oktober (16. søndag efter trinitatis)

Immanuelskirken kl. 10
Efterårsmøde for de sjællandske valgmenigheder

9. oktober (17. søndag efter trinitatis)

Vartov Kirke kl. 10

16. oktober (18. søndag efter trinitatis)

Immanuelskirken kl. 10

23. oktober (19. søndag efter trinitatis)

Vartov Kirke kl. 10

30. oktober (20. søndag efter trinitatis)

Immanuelskirken kl. 10
Vartov Kirke kl. 16
(tidspunkter ifølge vintertid)

6. november (Alle helgens dag)

Vartov Kirke kl. 10

13. november (22. søndag efter trinitatis)

Immanuelskirken kl. 10

20. november (Sidste søndag i kirkeåret)

Vartov Kirke kl. 10
Immanuelskirken kl. 16

27. november (1. søndag i advent)

Immanuelskirken kl. 10

4. december (2. søndag i advent)

Vartov Kirke kl. 10

11. december (3. søndag i advent)

Immanuelskirken kl. 10
Vartov Kirke kl. 16

18. december (4. søndag i advent)

Vartov Kirke kl. 10
v/Doris Ottesen

24. december (Juleaften)

Immanuelskirken kl. 13.30
Vartov Kirke kl. 15.00

25. december (Juledag)

Vartov Kirke kl. 10

26. december (2. juledag)

Immanuelskirken kl. 10

1. januar (Nytårsdag)

Vartov Kirke kl. 16

*Immanuelskirken ligger på Forhåbningsholms Allé 20, Frederiksberg.